

υ π έ ρ β α σ η

Ενωτική Κίνηση Εκπ/κών Π.Ε.

Η σημερινή πολιτικοοικονομική συγκυρία...

Συνάδελφοι,

Εδώ και τρία, σχεδόν, χρόνια οι εργαζόμενοι, οι μισθωτοί, οι συνταξιούχοι, οι νέοι, δέχονται μια **πρωτοφανή και απίστευτης βαρβαρότητας επίθεση** με τη λεηλασία των μισθών και των συντάξεων, την επιβολή αλλεπάλληλων χαρατσιών, την απόλυση εργαζομένων στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, την αφαίμαξη των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων, τη διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης και της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, την ολοκληρωτική κατάργηση των εργασιακών δικαιωμάτων που με τόσο αίμα κατακτήθηκαν τις προηγούμενες δεκαετίες.

Η ξενόφερτη Τρόικα σε αгаσθή συνεργασία με την ντόπια Τρόικα και τους «πρόθυμους», το ντόπιο και παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο, **καταργούν κι αυτή ακόμα την έννοια της εθνικής κυριαρχίας**, επιβάλλοντας μια ιδιότυπη κατοχή, που πνίγει το λαό μας, **στερώντας από τη νεολαία μας, τα παιδιά μας, το δικαίωμα στο όνειρο και την ελπίδα.**

Με όπλο και συνεργάτη τα ΜΜΕ αφού πρώτα εφάρμοσαν την πιο σκληρή νεοφιλελεύθερη, μονεταριστική πολιτική, αφού ξεσήκωσαν τη λαϊκή οργή και αγανάκτηση **επέβαλαν** την ανάγκη της «εθνικής συνεννόησης», **με τη δημιουργία μιας αντιδραστικής κυβέρνησης** (και με τη στήριξη της «κυβερνητικής αριστεράς»), προσπαθώντας να κάνουν τον Έλληνα να νομίσει ότι αυτό είναι το ζητούμενο, να τον πείσουν ότι πρέπει να είναι ικανοποιημένος με αυτές τις λύσεις και υποσυνείδητα να αποδεχτεί τα όσα έγιναν και όσα έρχονται.

Ο ρόλος του συνδικάτου «χθες» και σήμερα...

Όλοι μας, καθημερινά, βιώνουμε αυτές τις πρωτόγνωρες και τραγικές - συνάμα - καταστάσεις. Όλοι μας γνωρίζουμε και δείχνουμε τους κύριους υπαίτιους, τους στοχοποιούμε, αλλά το μεγάλο βήμα για τη ρήξη και τη σύγκρουση δεν το κάναμε ακόμα. Τα **συνδικάτα** ήταν (και είναι) εντελώς απροετοίμαστα για να αντιμετωπίσουν την ολομέτωπη επίθεση των εργοδοτών, οι οποίοι και επιδιώκουν, μέσω της κοινωνικής αποσάθρωσης, την **απαξίωση και τον αφανισμό του συνδικάτου** που αποτελεί την ασπίδα προστασίας των εργαζομένων.

Στην προσπάθειά της αυτή, η εργοδοσία (Κράτος και ιδιώτες) «διευκολύνθηκε» από το ρόλο που είχαν επιλέξει τις προηγούμενες δεκαετίες **οι ηγεσίες** των συνδικάτων στις Δευτεροβάθμιες και Τριτοβάθμιες Οργανώσεις. Ένα ρόλο **συν-διοίκησης και συγκυβέρνησης** με σφικτό κομματικό εναγκαλισμό και στο όνομα της «καλύτερης» διαχείρισης του συστήματος δημιούργησαν κάποια ισχυρά συνδικάτα (τις συντεχνίες), μοιράζοντας «ψίχουλα» στους υπόλοιπους (π.χ. εκπαιδευτικούς). Ασφαλώς, **μέρος της ευθύνης** ανήκει σε όλους εμάς - τα μέλη των Πρωτοβάθμιων σωματείων - οι οποίοι και αποδεχθήκαμε αυτή την κατάσταση. Όμως, τώρα που «ματώσαμε», τώρα που νιώσαμε στο πετσί μας τις δαγκάνες του ΔΝΤ, αλλάζουμε σιγά σιγά νοοτροπίες και αντιλήψεις. Οι μόνοι που δεν φαίνεται να έχουν αντιληφθεί τον κοινωνικό «Αρμαγεδώνα» που έρχεται καταπάνω μας, είναι οι συνδικαλιστικές μας ηγεσίες που, αντί να παίξουν επιτέλους το ρόλο τους, **να ενώσουν και να οργανώσουν τους εργαζομένους σε αποτελεσματικές δράσεις**, προσπαθούν με μεγαλεπήβολες εξαγγελίες, με αποσπασματικούς και κλαδικούς αγώνες, με απεργίες - «τουφεκίες» να δικαιολογήσουν την ύπαρξή τους και να διεκδικούν ψήφους, ώστε να κατοχυρώσουν τις «καρέκλες» τους και τα προνόμια που έχουν θεσπίσει οι ίδιοι για τους εαυτούς τους!!!

Δεν αντιλαμβάνονται πως **έχουν χάσει την εμπιστοσύνη των εργαζομένων...** και ότι έχουν καταντήσει στρατηγού χωρίς στρατό;

Ποιο είναι, λοιπόν, το διακύβευμα για τα συνδικάτα σήμερα;

Συνάδελφοι,

Είναι αναγκαίο αυτή η κατάσταση ν' αλλάξει και ν' αλλάξει **ΤΩΡΑ**. Το συνδικάτο οφείλει να **αφήσει το ρόλο του συνδαιτυμόνα - συνομιλητή του πολιτικού συστήματος και να περάσει στην «απέναντι όχθη»**, να συναντήσει, δηλαδή, τα μέλη του. Οφείλει να δώσει απαντήσεις στις προκλήσεις που θέτει η σημερινή συγκυρία. Ένα συνδικάτο:

- ❖ ***που να δημιουργεί συμμαχίες κατά της ανεργίας,***
- ❖ ***που να εκφράσει κι όχι απλά να εκπροσωπεί τις χιλιάδες των εργαζομένων, των ανέργων και των συνταξιούχων,***
- ❖ ***που να προστατεύει και να διαφυλάσσει το επίπεδο και την ποιότητα της ζωής τους,***
- ❖ ***που να διαπραγματεύεται φανερά, χωρίς κρυφές συμφωνίες για κάποιους «κάτω από το τραπέζι»,***
- ❖ ***που να λέει αλήθειες και να κοιτάζει μπροστά, στο μέλλον,***
- ❖ ***και που φυσικά να μην κρυφοκοιτάζει και να ορέγεται πολιτικές καρέκλες και ούτε να παίρνει εργολαβία τα αξιώματα.***

Ποιοι είμαστε;

Συναδέλφισσα, συνάδελφε

Οι υπογράφωντες αυτή τη διακήρυξη **δεν αποτελούμε** προϊόν παρθενογένεσης, **δεν** αρνούμαστε τα λάθη και τις όποιες ευθύνες μας για όσα **δεν** μπορέσαμε να κάνουμε. **Παρακαταθήκη μας είναι η συνέπεια, η αποφασιστικότητα και το αγωνιστικό μας «παρών» σε όλα τα μικρά και μεγάλα γεγονότα που άλλαξαν τη μορφή της**

ελληνικής δημόσιας εκπαίδευσης τις προηγούμενες δεκαετίες, το αγωνιστικό μας «παρών» σε όλες τις διεκδικήσεις του Κλάδου, των Συλλόγων που είμαστε μέλη.

Τολμήσαμε και ήρθαμε σε ρήξη με τις καθεστωτικές αντιλήψεις, τα κατεστημένα συμφέροντα, **μιλήσαμε για την ανάγκη αλλαγής πλεύσης** και, αφού συναντήσαμε την άρνηση και την εμμονή στη διατήρηση των παλαιών καταστάσεων και πρακτικών, **την επιχειρούμε πια χωρίς τα βαρίδια του παρελθόντος.**

Είμαστε **παρόντες**, πιστοί στις **θέσεις** και τις **ιδέες μας**, **περήφανοι** για τις κατακτήσεις μας (που τώρα χάνονται η μία μετά την άλλη), **αποφασισμένοι** για τους αγώνες που έρχονται.

Είμαστε ρομαντικοί; Ονειροπόλοι; Αιθεροβάμονες; Κυνηγάμε ένα άπιαστο όνειρο; Μπορεί... **Αλλά θα το προσπαθήσουμε...!!!**

Θα προσπαθήσουμε να καταφέρουμε να ορίζουμε εμείς τη μοίρα μας και δε θα αφεθούμε στις ορέξεις των άλλων...

Το ξέρουμε ότι θα επιδιώξουν να μας απαξιώσουν... να μας λοιδορήσουν... να μας συκοφαντήσουν...

Πάντα κάτι νέο, τρομάζει το κατεστημένο και προσπαθεί να εξουδετερώσει τον πιθανό κίνδυνο πριν γιγαντωθεί...

Η πρότασή μας – πρόσκληση

Τι μπορούμε να κάνουμε; Κανείς μας δεν πρέπει να τρέφει αυταπάτες. Η **Λαίλαπα που έχει ενσκήψει** στον τόπο δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί ούτε με σπασμωδικές αντιδράσεις (όπως είχαμε μέχρι σήμερα) ούτε από αυτόκλητους σωτήρες ούτε από φωτισμένους ηγέτες. Απαιτείται **λαϊκός ξεσηκωμός** για την αποτροπή της αποσύνθεσης της κοινωνίας και του ξεπουλήματος της δημόσιας περιουσίας. **Ηγεμονικό ρόλο** σε αυτό τον ξεσηκωμό καλείται να αναλάβει το συνδικαλιστικό κίνημα σε διασύνδεση με τα **προοδευτικά** κοινωνικά κινήματα.

Ονειρευόμαστε γι' αυτό **ένα συνδικάτο που να ενώνει κι όχι να χωρίζει**. Ξεκινάμε από την αρχή. Χωρίς αγκυλώσεις, χωρίς προκαταλήψεις. Να βρούμε ξανά τη χαμένη μας **Συλλογικότητα**. Να νιώσουμε ξανά τι σημαίνει **Αλληλεγγύη**. Να ξαναζωντανέψουμε τη χαμένη μας **Δυναμική**.

Να **υπερβούμε** τις αδυναμίες μας, να αποτινάξουμε όλα όσα μας κούρασαν, μας απογοήτευσαν, μας δίχασαν, μας απομόνωσαν, μας περιθωριοποίησαν. Να **σταματήσουμε** τις παραταξιακές «κοκορομαχίες» και τον πόλεμο για τη σημαία των αγώνων. Με **σεβασμό** στη διαφορετική άποψη και τη δυνατότητα της **σύνθεσης**, προτάσσοντας το συλλογικό συμφέρον και όχι τις ατομικές μας επιδιώξεις.

*Να πούμε ένα βροντερό **ΟΧΙ** στον επαγγελματικό συνδικαλισμό. Ένα βροντερό **ΟΧΙ** σε όλους αυτούς που χρησιμοποίησαν τη δυναμική μας για τους δικούς τους ιδιοτελείς σκοπούς, ένα βροντερό **ΟΧΙ** σ' αυτούς που έπαιξαν με τα όνειρά μας, ένα βροντερό **ΟΧΙ** σ' αυτούς που πούλησαν τις ελπίδες μας.*

Για ένα συνδικάτο πραγματικά ακηδεμόνευτο, ανεξάρτητο, **μακριά από - οποιοδήποτε - κομματικό εναγκαλισμό!**

Συνάδελφοι,

Δεν ταυτιζόμαστε με τον στείρο αρνητισμό, τη συνθηματολογία, την κενολογία και την ανέξοδη επαναστατική ρητορεία. **Στόχος μας**, ώριμα, υπεύθυνα και αποφασιστικά, η υπεράσπιση του δημόσιου σχολείου, η υπεράσπιση της ζωής και του μέλλοντός μας.

Καλούμαστε **να αφήσουμε πίσω μας τις διαχωριστικές γραμμές** του παρελθόντος και να στρατευτούμε **ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ** στην κοινή προσπάθεια για την αποτροπή αυτών που έρχονται! Για να βρουν δικαίωση τα **οράματά μας** για κοινωνική δικαιοσύνη και κοινωνική απελευθέρωση, για να απενίζουμε τα παιδιά μας με αισιοδοξία το μέλλον.

Οι ευθύνες που μας κληρονομεί το παρελθόν μεγάλες, αυτές που μας επιβάλλει το μέλλον μεγαλύτερες.

Τα **δανεικά** δικά τους, τα **ιδανικά** δικά μας!!!

Ας κάνουμε όλοι μαζί την **υπέρβαση** που απαιτούν οι καιροί!!!

Σεπτέμβρης 2012

Με αγωνιστικούς χαιρετισμούς, οι :

Αλεξάκης Αλέξανδρος (Αντιπρόεδρος Συλλόγου Εκπαιδευτικών Π.Ε. Ν. Ρεθύμνου)

Δερμιτζάκης Δημήτρης (Ειδικός Γραμματέας - Υπεύθυνος Τύπου Συλλόγου Εκπαιδευτικών Π.Ε. Ν. Ηρακλείου "Δ. Θεοτοκόπουλος")

Δημητρακόπουλος Γιώργος (Αναπληρωματικός Αιρετός ΚΥΣΠΕ)

Καψαλάκης Ζαχαρίας (Αιρετός ΠΥΣΠΕ Ηρακλείου)

Λαμπρογιαννάκης Θεόφιλος (Αναπληρωτής Αιρετός ΠΥΣΠΕ Ηρακλείου)

Λουριδάς Ζώης (Αιρετός ΠΥΣΠΕ Πειραιά)

Μακράκης Γιώργος (Αντιπρόεδρος Συλλόγου Εκπαιδευτικών Π.Ε. Ν. Ηρακλείου "Δ. Θεοτοκόπουλος")

Πανταζής Παναγιώτης (Σύλλογος «Κ. Σωτηρίου»)

Παπαγιάννης Κώστας (Σύλλογος Ιωαννίνων)

Σαϊτάκης Γιώργος (Ταμίας Συλλόγου Εκπαιδευτικών Π. Ε. Ν. Ρεθύμνου)

Τηλελής Χρήστος (Σύλλογος Αργυρούπολης - Αλίμου - Ελληνικού)

Τρούλης Γιώργος (Πρόεδρος Συλλόγου Εκπαιδευτικών Π.Ε. Ν. Ρεθύμνου και αναπληρωτής Αιρετός ΑΠΥΣΠΕ Κρήτης)

Χρονόπουλος Γιώργος (Σύλλογος «Δ. Γληνός»)

υπέρβαση: Ενωτική Κίνηση Εκπαιδευτικών Π.Ε.